

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118529072/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Axen til at hvile saaledes, at den ikke bragtes i Klemme.

— Jeg vilde saa gjerne have det rigtig i Stand, til naar Fader kommer fra Arbejde, sagde han og saa troskyldig op paa Minna. For det morer altid Fader, naar jeg finder paa saadan Noget, og jeg vil saa gjerne have, at han skal være i godt Humeur i Aften, for saa vil jeg bede ham om at maatte være med ved Sprængningen imorgen.

— Skal de sprænge oppe i Stenbruddet?

— Ej ja! en hel lille Væg.

— Kunde vi faa Lov til at se paa det? spurgte Minna.

— Du kan jo spørge Fader derom.

— Det vilde passe godt imorgen. Mine smaa Myndlinge skal besøge en Tante i Pirna med deres Moder. Havde De ikke ogsaa Lyst til at overvære det Skuespil?

Man kan vel tænke sig, at jeg ikke havde Noget imod dette Forslag.

Et langt „Aa“, som den lille Dreng brød ud i, fik os til at se bort fra Stenbruddene og vende os om. Regnbuestøtten var voxet til en fuldstændig Bue, og udenom denne dannede der sig just en Spejlue, der endnu kun stod klart ved

Støttestrukturerne men dæmrede oppe i Hvælvingen og havde Brist hist og her. Snart var ogsaa den fuldendt, og de to Buer dannede den indre og den ydre Straalebræm af et bredt violet Baand. Under denne Bro var den afskaarne Himmelgrund mørkere end oppe over den, hvor det Blaa snart skinnede igennem; paa denne dunkle Grund lige midt under den straalende Portal og belyst af Solstraalene, der trængte frem under Skyerne og gennemstrømmede hele Dalen, stod Lilienstein, bestandig med den lille Sky hvilende paa sin Overflade, som et rygende Stenalder.

Dette Billede havde ogsaa dannet sig i den lille Drengs Phantasi, for han sagde, ganske fortabt i Beskuelsen: — „Det er ligesom i Lærerens Billedbibel, dér hvor Noah ofrer.“

I god Overensstemmelse med denne patriarkalske Stemning greb Minna sin graa Stenkrukke, hvis naive og hensigtsmæssige Form ingen gammel-tysk Maler vilde have betænkt sig paa at give en Rebekka i Haanden, hvorimod hendes blaa Kjole, som hun løftede højt op med den anden Haand, nok kunde have været Genstand for Indvendinger, skønt den hverken havde Ophæftning eller Garnitur. I det hun bøjede sig ned over Kilden og vilde trykke den noget genstridige Krukke ned i Vandet,